

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 14150/2022
19.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиле АА из села ..., ..., чији су пуномоћници Новица Јовановић и Бобан Матић, адвокати из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије – Филијала Крагујевац, чији је пуномоћник Љиљана М. Цонић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1889/21 од 24.05.2021. године, у седници одржаној 19.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1889/21 од 24.05.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1889/21 од 24.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 8781/15 од 21.05.2018. године, првим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужили на име мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености за период од 01.04.2013. године до 01.04.2014. године исплати износ од 4.151,95 динара са законском затезном каматом од 20.09.2017. године, као дана вештачења до исплате и на име законске затезне камате од доспећа до 20.09.2017. године, као дана вештачења, износ од 2.358,11 динара обрачунате на главни износ неисплаћеног дела новчане накнаде за случај незапослености. Ставом другим изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужиле за разлику од досуђеног износа из става првог изреке до траженог износа на име мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености за период од 01.04.2013. године до 01.04.2014. године као неоснован. Трећим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужили на име законске затезне камате од доспећа до 20.09.2017. године, као дана вештачења плати износ од 2.358,11 динара, обрачунат на главни дуг неисплаћеног дела новчане накнаде за случај незапослености за период од 01.04.2013. године до 01.04.2014. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је део тужбеног захтева за разлику од досуђеног износа из

става трећег изреке до траженог износа на име законске затезне камате од доспећа до 20.09.2017. године, као дана вештачења, и то за износ од 16.395,51 динар, као неоснован. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.715,26 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 1889/21 од 24.05.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, трећем и петом изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), ради уједначавања судске праксе и разматрања правних питања у интересу грађана.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Имајући у виду садржину пресуда нижестепених судова о примени материјалног права на утврђено чињенично стање код оцене о праву тужиоца да потражује утврђени износ мање исплаћене накнаде за одређени период незапослености, са припадајућом каматом, Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужене, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе у овој врсти спора. Такође, нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. и 4. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужиља у тужби навела не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2).

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 10.12.2015. године, ради дуга. Вредност предмета спора је 52.957,98 динара и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности. Првостепена пресуда донета је 21.05.2018. године. Другостепена пресуда донета је 24.05.2021. године.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић